

VITHAL *Kalk-levertraan-
mineralen-
voedings-zout-
Rijksaanvitaminen.*

Het eerst noodige voor uw dieren!

„Uit deze spoedige nabestelling kunt U concluderen, dat Vithal bij mijne Angora konijnen uitstekend voldoet.“
(w.g.) E. MAJOIE, Okkenbroek.

*Brochure attesten enz. gratis.
Imp. L.J.J. Brever Stationsstr. 6-Utrecht*

DUIVEN

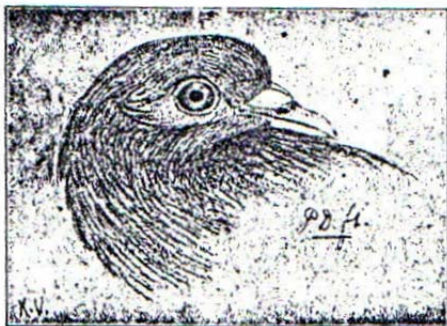
EEN SLENKENPRAATJE

door Th. W. Sanders
Gedipl. keurmeester Gron. Stenken.

Het zal zowat een veertig jaren geleden zijn dat we kennis maakten met de Slenken! Kroppers en Meeuwen bezaten we reeds; al hadden ze weinig anders met die rassen gemeen dan den naam, maar als jongens vonden we het eenvoudig prachtdieren en bij die „prima“ dieren voegde een kennis 3 paar Slenken. Een luxe waarvan je zoo maar geen idee hebt. Deze kennis, een man vooraanstaande in de duivensport, beoogde liefhebberij aan te kweken en dat heeft hij bereikt, misschien beter dan hij verwacht had.

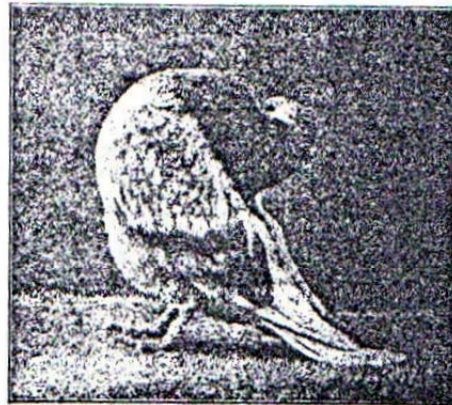
Het waren 2 paar „Geldersche“ en 1 paar „Groninger“ en voor ons jongens waren de Geld. verreweg favoriet. Als die los waren, zag je ze werken, ze „trokken“ en „zeilden“ dat het een lust was en heel gauw kende je de besten er uit. Kleur was bijnaak, we bezaten 3 roode en 1 schimmel. Vliegen was hoofdzaak en hierdoor kwamen de Gron. 2 schimmels op den achtergrond. Deze maakten geen afstand, trokken van dak tot dak en dat beyredigde ons niet. Voor ons waren Geld. Slenken en Slenken hetzelfde, Gron. waardeerden we niet; dat is later gekomen toen ze in de volière kwamen. Daar maakten de Gron. een beter figuur. Ze waren veel drukker. Hun sprongen en buigingen, hun overdreven trotsche manieren was ons een openbaring, waardoor ze gelijk kwamen met hun vliegende naamgenooten.

Zoals het meestal gaat, de fok viel mee en we ruilden een paar jongen voor een ander stel, maar dat was misère. Waar twee ruilen moet een huilen, en gehuild hebben we niet, maar we hadden spoedig begrepen (zooveel kennis geeft liefhebberij) dat we ons „verruild“ hadden. We zochten onze slenkéer op, lieten de nieuwelingen zien en nu kregen we zeer

Ideale Slenkekop. Deze teekening laat zeer duidelijk het typische van de Slenkekop en het mooie oog zien.

vlot de les! Dat je stom geweest bent is niet erg, anders leer je niet uit je oogen kijken, die dieren zijn als Gron. nee als Slenken geen cent waard. Doe ze dadelijk weg dan krijg je van mij een ander stel. Nou eerlijk gezegd hadden we daar matig zin in. Zoo'n eerste stap op eigen wieken te doen en dan geheel afgekeurd te worden, jongens, nee dat was niet lollig, maar de opmerking: „ik zal jullie zelf laten zien“, gaf de doorslag. „Laat ze in die kooi,“ zei onze raadsman en nu werden er twee prima in een kooi ernaast geplaatst. Zien jullie verschil? Vooruit zeg op! Nou deze sidderen niet, hebben weinig houding, dat kan iedereen zien. Zien jullie niet dat ze veel te groot zijn? Geen holle staart hebben? Geen goede oogen? Ze hebben den kop van een postduif enz. enz. Gedurende 15 minuten kregen we les en die les is nooit vergeten. Ze was wat ruw maar goed bedoeld en we gingen naar huis met een paar prima rood-geelbleek. Tot slot werd ons toegevoegd: nou weet je waarom rood bij geel geplaatst wordt, maar als je er nou genoeg goede hebt, ga gerust eens na of ik gelijk heb, probeer maar eens de zelfde kleuren, de uitslag zal je niet meevallen.

Roodbleeke Groninger Slenk, mooie korte doffer met breede borst en fraaien beenstand.

Geprobeerd hebben we dat herhaaldelijk, maar gewoonlijk werden Geld. gebruikt, die fokten beter en de resultaten waren nu niet zoo drastisch als gezegd was. Zwarte en gebroken oogen kwamen maar zelden voor. De te donkere pennen waren gewoonlijk te constateeren, enfin die proefnemingen zijn lang niet de laatste geweest, onze experimenten op het gebied der teelt waren dikwijls met alle regels in strijd en de resultaten dikwijls naar rato.

Aldoende leert men en langzaam was de voorliefde veranderd. Beide soorten waren voor ons gelijk. De eene soort waren onze luchtduiven, de andere kregen een geheele volière plus een oud schuurtje. Ze moesten die ruimte deelen met andere duiven, maar dat waren Geld. Slenken.

De liefhebbers zoeken elkaar en zoodoende leerde je hier dit en daar dat. Er waren van die echte duivenmelkers tusschen, van die menschen opgaande in hun soort en nimmer toegevend dat er betere soorten waren. Vonden zulken op je hok een duif die hun idiaal nabij kwam, dan rustten ze niet vóór dat de zekerheid bestond, dat die niet te koop was. De ruilhandel was onder de kenners de gewone wijze van bemachtigen en hierdoor kreeg je zowat alle hokken te zien. Je wist

precies wie in die kleur premier was, wat haperde bij een ander; kortom je kende ze als je eigen. Bij dien handel was het **opletten!** Want soms stond een eigenaar je een schitterende vogel, voor een veel mindere af. Maar owee als je ze gepaard had! Fokken deed ze niet en dikwijls kreeg je er geen ei van. Alleen voor exposeeren was ze goed. Maar daarvoor had je ze niet! Dus geprobeerd ze op te ruimen. Bovendien volbloed fokte dikwijls ellendig en pleegouders aanwenden gaat, maar ook pleegouders moeten uitgezocht worden. Want dat is en blijft surrogaat. Wij voor ons prefereren dat ze door de ouders zelf opgefokt worden.

Zooals nu nog steeds waren we toen reeds tegenstanders van groote duiven. Ze behoorden kort te zijn, goed te „hangen” en niet eeuwigdurend op hun staart te rijden. Ze mochten geen krop hebben. Dikwijls kregen we dieren te zien, die blazen en dat fok je er moeilijk uit. Een goede

Roodbleeke duif; goed van model en teekening.

smalle lange hals, pareloogen en diepe kleuren, niet die fletse, verschoten (of bij rood en geelbleek gehamerde vleugels) wie wilden we niet. Bij de laatste kleuren kwamen veel **lichte koppen**. Dat zijn wel goede hokduiven maar op een expositie moesten ze niet verschijnen. Smalle duiven waren een zeker kenmerk van **inteeft**. Een slenk kan, als hij vliegen moet, niet smal zijn. Dan maakt hij niets in de lucht en alleen exposeeren is niets waard. Een keurmeester ziet de fout te gauw. In de jaren is er al heel wat geprobeerd om met andere soorten, de Gron. te verbeteren. Maar die proeven zijn gewoonlijk misgelopen. De bovengenoemde fouten treden te dikwijls op en een toevalproduct daar gelaten, zullen ze de fokkers weinig voldoening gegevens hebben.

De **Geld.** zijn het kind van de rekening geworden. Vogels als vroeger komen niet meer voor. Prima **donker rood** en prima **schimmel** of **spar** zie je niet. Een uitvalproduct der Gron. wordt dikwijls voor Geld. gescholden, maar een goede hebben we in jaren niet meer gezien.

GLAS Extra voordelige aanbidding.
 92 ruiten 35 x 32 c.M., 118.50 p. kist
 15 " 40 1/2 x 30 1/4 c.M., " 8.50 " "
 51 " 50 1/2 x 35 1/2 c.M., " 8.50 " "
 65 " 43 x 32 1/2 c.M., " 8.50 " "
 Glasdikte 2 1/4 m M. Kisten gratis.
 Franco ieder station.

P. VAN DER BURGH, Glashandel, Waasland (Z.-H.)

Met de
„Victoria” Kunstmoeder
 zal men de kuikens zonder moeite opkweken.

De „VICTORIA” Kunstmoeder vereenigt in zich alle voordelen van het natuurlijk opfokken van kuikens en hare resultaten zijn altijd zeker.

Jaar op jaar is de vraag naar „VICTORIA” Kunstmoeders groeter geworden. Dit is begrijpelijk, omdat er niets is wat haar kan evenaren. Duizenden „VICTORIA” Kunstmoeders zijn thans in gebruik.

De „VICTORIA” Kunstmoeder is geheel van gegalvaniseerd ijzer vervaardigd, is dus vrij van brandgevaar, beschermt de kuikens tegen ratten, daar zij geheel afgesloten kan worden, en voorkomt luizen en veeren parasieten daar geen hoeken aanwezig zijn waarin dit ongedierte zich kan nestelen. Alle deelen zijn gemakkelijk te bereiken. De groote lamp is vrij van rook of roet en kan zonder de kuikens te storen uit de kunstmoeder genomen worden.

„Victoria” Kunstmoeder
 wordt geheel compleet, met thermometer en lamp, gereed voor gebruik geleverd.

PRIJSCOURANT.

No. 1 voor 25 kuikens	f 11.—
No. 2 voor 60 kuikens	f 14.—
No. 3 voor 100 kuikens	f 18.—
No. 4 voor 150 kuikens	f 22.50

Levering franco Amsterdam, emballage extra, betaling contant.

VRAAGT GEILLUSTREERDE CATALOGUS.

Anglo Dutch Trading Co.
 Amsterdam, Rozengracht 218.

GRONINGER GRUTJES

De heer C. W. Ploegman te Pieterburen (Gron.) zond ons een interessant artikel over **bijen**, getiteld: „Eenige ervaringen van een amateur-inker”. Wij denken het in 't eerstvolgend nummer van de Groene af te drukken en hopen dat het voorbeeld van onze Groninger collega navolging moge vinden! Er is onder de natuurlielhebbers nog zoo veel en velerlei dat gedachtenwisseling overwaard is.

HOLLANDSCHE HUTSPOT

Terwijl de copie van „de N.-Holl. Blauwen reeds naar „De Vlijt” was ontvingen we een schrijven van den heer J. Waal in verband met het ontstaan van dit nieuwe ras. Gemelde heer was zoo vriendelijk, mij tevens een paar tijdschriften te zenden, waarin de geschiedenis van de „Blauwtjes” staat vermeld. —Ik zie daar uit dat er beoorden het IJ. reeds een „Noord-Hollandsche Blauwe Club van Nederland” bestaat, en dat de heer Waal als secretaris van die club de vrees koestert, dat de schrijver van het aangekondigde artikel misschien uitspraken zal doen, die niet geheel overeenkomen met hetgeen vastgesteld is door bovengenoemde club. Zoo was oorspronkelijke bevedering van de grooten toegeslaan, terwijl later (Nov. 1927) de standaard onbevederde pooten voorschreef.

We zijn echter van oordeel, dat het artikel van den heer De Beurs in elk geval de verdienste heeft, dat het de belangstelling in breeder kringen wekt voor dit nieuwe ras. Als zoodanig achten wij het dan ook van belang dat het geplaatst en gelezen wordt. — Voor gezonde kritiek staan onze kolommen steeds open. De zaak waar 't om gaat is niet slechts te winnen.